

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 11 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym,
w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

w obecności Oskarżyciela _____

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2016r.

sprawy

P. Z. obwinionego o wykroczenie z art. 94 § 1 kw, na skutek apelacji obrońcy obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 9 września 2015r., sygn. akt III W 1715/14.

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Pawła Żywieckiego kwotę 516,60 (pięćset szesnaście, 60/100) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w II instancji.

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym wymierza mu opłatę w wysokości 50zł.

SSO Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2015 roku w sprawie III W 1715/14 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. (k. 141).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca obwinionego (k. 161 – 164).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się bezzasadna. Zawarta w niej argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie nawet w znikomym zakresie.

Przed ustosunkowaniem się do apelacji wniesionej w niniejszej sprawie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 kpw i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego obwinionemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Argumentacja zawarta w apelacji obrońcy obwinionego sprowadza się do nieuzasadnionej i bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez Sąd I instancji

ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez skarżącego ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności odnieść się więc należało do zarzutu dowolnej oceny zeznań świadków A. N. i T. W.. Wskazać przede wszystkim trzeba, że depozycje świadka A. N. były bardzo konsekwentne i szczegółowe. W sposób dokładny i rzetelny opisywał on okoliczności przedmiotowego wykroczenia oraz dokonanego zatrzymania obwinionego. Nie kierował się przy tym żadnymi emocjami, czy animozjami do obwinionego. Nie sposób bowiem wysnuwać takiego wniosku tylko z tego faktu, iż był on wychowawcą obwinionego w domu dziecka. Powyższą ocenę zeznań świadka wzmacniał także pozostały materiał dowodowy, w szczególności protokół z zatrzymania kluczyków od samochodu (k. 7 – 9), albowiem dowodzi on jednoznacznie, iż kluczyki te zostały przez A. N. odebrane obwinionemu i następnie przekazane funkcjonariuszowi Policji. Taka ocena dowodów nie nosi znamienia dowolności, albowiem daje się ona skontrolować w oparciu o kwantyfikatory prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz zasad doświadczenia życiowego. Z tego względu samo kwestionowanie tylko sposobu oceny zeznań świadka było nietrafne. Podobnie należało ocenić twierdzenia skarżącego, iż świadek już wcześniej niesłusznie pomawiał obwinionego. Nie wskazano bowiem nawet jakichkolwiek bliższych danych takiej sprawy, chociażby jej sygnatury i prowadzącego jej organu.

Natomiast zeznania świadka T. W. w sposób jednoznaczny nakierowane były na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie przez obwinionego. Takie rozumowanie Sądu Rejonowego było w pełni prawidłowe, albowiem świadek ten nie potrafił wskazać jakichkolwiek bliższych szczegółów zdarzenia, które opisywał. Był nieprecyzyjny, a jego relacja ogólnikowa. Poza tym zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, że nie naprawia się rzekomo, dużo wcześniej, uszkodzonego pojazdu na parkingu przy ruchliwej ulicy.

Odnośnie natomiast zeznań świadka M. Z., to jak wskazuje obrońca nie podawała ona na początku, iż samochód jest niesprawny, albowiem nie wiedziała, że jest to istotne. Tego rodzaju argumentacja nie zasługuje na akceptację, albowiem skoro została ona wezwana na Komisariat Policji, aby odebrać kluczyki od własnego samochodu, który nadto nie znajdował się w jej miejscu zamieszkania, a którym miał poruszać się obwiniony, to okoliczność taka miała właśnie znaczenie. Obecnie jest ona jedynie używana dla celów tego postępowania, aby obwiniony mógł uniknąć odpowiedzialności za wykroczenie. Natomiast z konsekwentnych zeznań świadka A. N. jednoznacznie i bezwątpienia wynika, iż obwiany pojazdem tym się poruszał, kierując nim w dniu 30 czerwca 2014 roku.

Obrońca obwinionego kwestionował także wartość dowodową fotografii znajdujących się na k. 4 – 6, przedstawiających zatrzymany pojazd, którym kierował obwiniony. Oczywistym jest, że na zdjęciach tych nie widać obwinionego, który kieruje pojazdem, albowiem zostały one wykonane już po tym, jak pojazd został zatrzymany przez świadka A. N. i obwiniony zjechał nim na uwieczniony parking. Zdjęcia te dowodzą w istocie, że depozycje świadka N. nie były gołosłowne i że faktycznie zatrzymał on pojazd, którym poruszał się obwiniony. Natomiast fakt, iż obwinionego nie ma na żadnym z tych zdjęć, również niczego nie dowodzi, albowiem świadek chciał jedynie uwiecznić zaparkowany samochód, aby wykazać prawdziwość swoich słów.

Powyższe konstatacje pozwoliły dojść Sądowi odwoławczemu do wniosku, iż zeznania świadka T. W. nie zasługiwały na akceptację, natomiast zeznania A. N. były spójne, logiczne i konsekwentne, co pozwoliło w sposób pewny przypisać winę i sprawstwo obwinionemu. Przy czym zaznaczyć wyraźnie należy, że świadek ten, jako osoby obca dla obwinionego, nie miał żadnego interesu w bezpodstawnym pomawianiu obwinionego w toku postępowania.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednoczesne nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., Sąd Rejonowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd Rejonowy odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub za nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i

przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać obwinionemu winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego mu czynu.

Zważywszy, iż zgodnie z przepisem art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpw apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze Sąd II instancji dokonał weryfikacji również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Rejonowy jednakże precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 33 k.w. Zważywszy na ustawowe zagrożenie wykroczenia przewidzianego w przepisie art. 94 § 1 k.w. uznać należy, iż wymierzona obwinionemu kara ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”.

Sąd odwoławczy wyraźnie podkreśla, że pismo procesowe obwinionego z dnia 8 stycznia 2016 roku (k. 179 – 189) zatytułowane „uzupełnienie apelacji pełnomocnika” nie mogło w żadnym stopniu być uwzględnione w toku postępowania odwoławczego. Przepis art. 105 § 1 k.p.w. wyraźnie stanowi, że apelację wnosi się na piśmie w terminie 7 dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem, chyba że ustawa stanowi inaczej. Natomiast zgodnie z przepisem art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpw, który ma odpowiednie zastosowanie, Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Powyższe pismo procesowe obwinionego zostało złożone już po upływie terminu do złożenia apelacji, którą zresztą wywiódł jego obrońca i która była przedmiotem rozpoznania Sądu odwoławczego. Z tego względu argumentacja i zarzutu zawarte w tym piśmie procesowym nie podlegały rozpoznaniu.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 104 § 1 k.w. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpw utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu obwinionego P. Z. za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2009 roku, Nr 146, poz. 1188, ze zm.) i § 1 pkt 1 i 3, § 2 ust. 1 – 3, § 14 ust. 2 pkt 4, § 19 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 roku, poz. 461, ze zm.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1801). Z tego też tytułu Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. Pawła Żywieckiego kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 8, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – obciążając nimi obwinionego. Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki (20,00 złotych) oraz opłata za drugą instancję (50,00 złotych).

Małgorzata Susmaga